

Nele Neuhausová

# Elena



Mračna nad turnajem

# Elena

# Mračna nad turnajem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.cpress.cz](http://www.cpress.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Nele Neuhausová**  
**Elena: Mračna nad turnajem – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

Nele Neuhausová

*Elena*

Mračna nad turnajem

CPress  
Brno

2018

*Elena* Nele Neuhausová

Mračna nad turnajem

# Kapitola 1

„Eleno!“ Tátův hlas zněl netrpělivě. „Proč ti to tak dlouho trvá? Je půl sedmé!“

„Už jdu!“ zavolala jsem. Trvalo mi půl hodiny, než jsem si trochu slušně vyčistila nehty, a teď mi ten čas chyběl. V koupelně se mi za zády objevil bratr Christian a mně leknutím ujela ruka s řasenkou.

„Sakra!“ zaklela jsem a nešikovně se pokoušela vatovou tyčinkou odstranit vzniklou škodu.

„Co máš dneska ještě v plánu?“ zeptal se posměšně Christian. „Chceš někoho vyděsit k smrti?“

„Ty radši zmlkni!“ odsekla jsem naštvaně. Líčení vůbec nebyla moje silná stránka, ale dneska večer jdu poprvé životě na jezdecký ples, a tak chci vypadat obzvlášť dobře. Bohužel teď je to přesně naopak. Oči mi nahoře

i dole rámují tlusté černé čáry a řasy vypadají jako slepené pavoučí nohy. Vždycky, když jsem si chtěla na kraji očního víčka tužkou na oči namalovat úzkou linku, ruka se mi nekontrolovatelně roztřásla a víčka mi začala cukat.

„Na,“ podával mi Christian mokrou žínku. „Smyj si to dřív, než tě někdo uvidí. Vždyť je to trapný.“

Vztekle jsem po bratrovi blýskla očima, popadla krabičku s odličovacími ubrousky a zoufale si třela okolí očí čtverečkem nasáklým olejem.

„Co to, že ty ses tak hodil do gala?“ zeptala jsem se. „Chtěl jsi přece jít v džínách.“

„Rozmyslel jsem si to. Koneckonců budu dneska večer oslavován coby mistr Hesenska,“ odpověděl a se spokojeným úsměvem se na sebe zadíval do zrcadla. „Myslím, že vypadám dobře, ne?“

Měl na sobě tmavý oblek, bílou košili a dokonce si vzal i kravatu, tmavé vlasy si s pomocí gelu sčesal dozadu.

„Moc dobře,“ přikývla jsem, ale neodpustila si kousavou poznámku. „Jako Justin Bieber v obleku z prvního přijímání.“

Úsměv mu ze rtů rázem zmizel. „To není pravda,“ odporoval. „Ale ty vypadáš jako Vinnetouova sestra na karnevalu.“



Do očí mi stouply slzy, protože měl pravdu. Vypadala jsem děsně. Odličovacím ubrouskem jsem si řasenku a čáry oční tužky rozmazala po celém obličejí, na tvářích se mi udělaly rudé skvrny a oči mě pálily jak oheň.

„No prosím vás, kde jste takovou dobu?“ vešla do koupelny maminka. Pohled jí padl na mou tvář v zrcadle. „Proboha, Eleno! Co sis to udělala?“

„Chtěla jsem se jen trochu namalovat. A myslela jsem, že tímhle to půjde setřít,“ stěžovala jsem si a zvedla dózičku s tím odličovacím šmejdem.

„Tohle ti ale s voděodolnými líčidly nepomůže.“ Maminka se usmála. „Pojď se mnou dolů. To zvládneme.“

„Počkej ještě chvíli!“ pobaveně se uchechtl Christian. „Jen udělám fotku pro Tima na památku.“

„Opovaž se!“ Napůl poslepu jsem tápala po schodech dolů kolem tatínka, který už stál v chodbě s klíčky od auta v ruce, a teď mu při pohledu na mě klesla čelist.

„Vydrž dvě minuty,“ otočila se k němu maminka a vedla mě do koupelny rodičů.

„Sedni si na záchodovou mísu a zavři oči.“

„Proč to holky v naší třídě umějí a já ne?“ zeptala jsem se nešťastně, když mi omývala rozmazaný obličej nějakou tekutinou.

„Protože nemají nic lepšího na práci než celé hodiny stát před zrcadlem a zkoušet si to,“ odpověděla maminka. „Ostatně nejsem si jistá, jestli to opravdu *umějí*. Nalíčit se tak, aby člověk nevypadal zmalovaný, je totiž opravdu umění. Tak, teď ještě trochu pudru, aby ses neleskla. A hotovo!“

Otevřela jsem oči a vstala. Vinnetouova sestra zmizela a v zrcadle se na mě díval důvěrně známý obličej.

„Díky, mami,“ oddychla jsem si s úlevou.

„Rádo se stalo,“ usmívala se a vystrkovala mě z koupelny. „Ty nemáš líčení zapotřebí. Ale když budeš chtít, ukážu ti pár triků.“

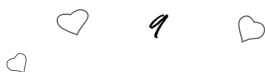
O deset minut později jsme seděli v autě a tatínek ještě krátce zastavil na autobusové zastávce, kde na nás čekala Melike. Christian samozřejmě neměl nic lepšího na práci a hned mé nejlepší kamarádce vykládal o mém nepodařeném pokusu nalíčit se.

„Někdo, kdo se na jezdecký ples oblékne jako Justin Bieber na první přijímání, by měl raději být zticha,“ poznamenala jsem. Melike se zasmála, Christian mě štípnul do paže a syknul: „Indiánská skvav!“





Tatínek a maminka šli na každoroční ples krajského jezdeckého spolku zase poprvé po mnoha letech. Tentokrát pro to měla naše rodina několik dobrých důvodů, protože Christian a tatínek loni v létě vyhráli v Eschwege tituly mistrů Hesenska a já na podzim s Quintanem vyhrála ve své výkonnostní třídě krajské mistrovství. Všichni tři tedy budeme vyznamenáni. Stejně jako Tim, nejúspěšnější juniorský jezdec Hesenska, který na celoněmeckém mistrovství obsadil třetí místo. Nálada v autě byla bezvadná a já si vzpomněla na jízdy s rodiči před nějakým, nepřilíš dlouhým, časem, při kterých se buď hádali, nebo oba zarytě mlčeli. Příhodilo se toho hodně od onoho neblahého dne, kdy se na Kosím dvoře objevil exekutor a rodiče se dozvěděli, že dvůr musí do nucené dražby, protože dědeček nadělal obrovské dluhy u banky. Finanční problémy visely nad naší rodinou i Kosím dvorem jako temný stín a pro mě to nebylo o nic jednodušší, když jsem se zamilovala do Tima Jungbluta. Tim byl jediný kluk, do kterého jsem se nesměla zamilovat, protože byl syn Richarda Jungbluta, jemuž patřil Sluneční dvůr. Mezi Jungblutovými a mou rodinou už strašně dlouho panovalo hluboké, zatvrzelé nepřátelství a ještě ke všemu Christian nenáviděl Tima za to, že na turnajích byl často lepší než on. Táta



s maminkou se hádali tak dlouho, až si maminka sbalila kufr a odjela k rodičům. Tenkrát jsem se bála, že budeme nuceni Kosí dvůr prodat, protože tatínek musel převzít dědečkovy dluhy. Jediným světlým paprskem v té době pro mě byl můj hřebec Fritzi, kterého jsem potají spolu s Melike a Timem trénovala na lesní louce. Ale potom se všechno obrátilo k lepšímu. Tatínek výhodně prodal svého nejlepšího koně Laguna, a tak mohl splatit většinu dluhu. Maminka se vrátila a od mistrovství světa v létě v Eschwege byli Christian a Tim kamarádi, protože Tim mému bratrovi zachránil život. Ano, tolik se toho změnilo! Tim teď mohl kdykoli přijít na Kosí dvůr a také k nám často chodil, protože i u něj se všechno změnilo. Jeho příšerný otec byl od léta ve vězení a čekal na soudní proces, protože s bandou zlodějů koní kradl koně po celém Německu a prováděl ještě další špatné věci.

Právě jsme vjížděli na parkoviště víceúčelové haly v Griesheimu, kde se letos jezdecký ples konal, když mi zapípal mobil. Došla SMS od Tima. *„Musím ještě rozdělit seno a nakrmit a pohlídat Ginu, než se vrátí máma. Přijdu později, sorry! Líbá T.“*

„Tim přijde později,“ oznámila jsem ostatním lehce zklamaně. „Musí ještě krmit.“



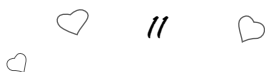
„Co teď se Slunečním dvorem bude?“ zeptala se Melike.  
„Nemám tušení,“ pokrčila jsem rameny. „Timova máma se o stáj vůbec nestará.“

„Zrovna dneska odpoledne mi volali Engelbert Maiwald a Corinna Faistová, že by se rádi vrátili k nám na Kosí dvůr,“ ozvala se maminka. „Zřejmě se jim na Slunečním dvoře už nelíbí.“

„No jen ti dva ne!“ zvolal Christian, který celou cestu ťukal esemesky do mobilu.

„Stejně teď nemáme žádné volné boxy,“ připomněl tatínek. „V neposlední řadě díky Lájošovi máme všechno plné. A než bude hotová nová stáj, potrvá to určitě do ledna nebo února.“

Doktor Lájoš Kertéczy byl zvěrolékař a starý přítel tatínka a maminky. I on byl zapletený do temného rodinného tajemství, které způsobilo nepřátelství mezi Timovou a mojí rodinou. Lájoš strávil léta v cizině, než se opět vrátil a nastěhoval se do staré myslivny uprostřed lesa, která patřila Timovu dědečkovi Friedrichu Gottschalkovi. Melike a já jsme Lájoše nejdřív považovaly za zloděje koní a strašně jsme se ztrapnily, ale nenaštval se na nás. V myslivně však Lájoš neměl dost místa pro koňské pacienty a já dostala nápad, aby koně



prestěhoval k nám na Kosí dvůr. V době, kdy se nám vedlo tak špatně, totiž opustilo Kosí dvůr mnoho zákazníků s koňmi. A tak jsme měli dost místa pro Lájošovy čtyřnohé pacienty. Také díky němu přicházeli noví zájemci s koňmi k ustájení. Mezi nimi i Kiki Denningerová a její bratr Fabian, Meličin přítel.

Maminka rezervovala pro lidi z Kosího dvora celý stůl, abychom mohli sedět všichni pohromadě. Já ještě nikdy na jezdeckém plese nebyla a připadalo mi trochu legrační, jak cize a nezvykle vypadali lidé, které jsem znala jen z turnajů v jezdeckých kalhotách a holinkách. Na některé jsem se dokonce musela podruhé zadívat, abych je poznala. Každou chvíli jsem mrkla na mobil a doufala, že se Tim ohlásí. Hudba byla hodně hlasitá a jednoznačně zaměřená na generaci mých rodičů, tatínek a maminka se v každém případě bavili a hned po jídle zmizeli na taneční parket.

„Tví rodiče jsou jako čerstvě zamilovaní,“ křikla mi do ucha Melike.

Přišlo mi to trochu trapné, ale měla jsem z toho radost. Maminka vypadala opravdu šťastně, a také si to



zasloužila, po všem tom trápení posledních let. Teď na Kosím dvoře všechno šlo jako po másle. Časy, kdy každý den slova „soudní exekutor“ a „nucená dražba“ patřila ke slovní zásobě rodičů, byly našťěstí za námi. Tvrdou prací, spoustou energie a s porcí štěstí tatínek s maminkou překonali finanční krizi, do které dědeček před dvěma lety Kosí dvůr uvrhl. Timův dědeček Friedrich Gottschalk, nejlepší kamarád mého dědečka, dal tatínkovi spoustu dobrých rad. Je majitelem velké stavební firmy a dobře se vyzná ve finančních záležitostech. Nejprve se postaral o to, aby rodiče přešli od banky, která tehdy dědečkovi ze dne na den zavřela peněžní kóhoutek, k jiné bance, u níž dostali výhodnější podmínky pro svůj úvěr. Navíc byl ještě jeden velký pozemek, který do té doby nebyl nijak využitý a měl jen malou hodnotu, převeden na stavební pozemek. Za výtěžek z jeho prodeje bylo možné zaplatit zbytek dluhu a dokonce to stačilo ještě na postavení druhé jízďárny s novým stájovým křídlem. Navíc mohly být konečně opraveny děravé střechy, rozvody vody a obnovena podlaha v kryté jízďárně. Ano, budoucnost Kosího dvora vypadala růžověji než kdykoli dřív, a to byl jistě taky důvod, proč tatínek a maminka tak bezstarostně a radostně tančili.

Posadila jsem se tak, abych viděla na vchod do sálu, a střídavě se dívala na dveře a na svůj mobil. Bylo tu horko a špatný vzduch, hlasitá hudba, hlučná změt' hlasů a smích znemožňovaly rozhovor. Ale vypadalo to, že se všichni dobře baví – jenom já ne.

„Přišel Fabian. Jdu za ním,“ zakřičela mi po chvíli do ucha Melike. „Jdeš se mnou?“

„Přijdu za vámi za chvíli!“ odpověděla jsem stejně hlasitě. Melike rychle zmizela na parketu. Upíjela jsem vlažnou kolu a marně stále kontrolovala mlčící mobil. Seděla jsem sama u stolu plného napůl vyjedených talířů, skleniček, lahví a květinové výzdoby a připadala jsem si zbytečná jako zapomenutá Popelka. Přála jsem si být daleko odtud. Christian seděl s partou kamarádů, rodiče tančili, jako by chtěli vytancovat rekord, a všichni ostatní z naší stáje někam zmizeli. Nakonec jsem stůl opustila i já a prošla předsálím. Venku před skleněnými dveřmi stáli ve skupinkách kuřáci. Otevřela jsem dveře na dámské toalety a málem jsem padla na záda ven. Oblak z laku na vlasy, parfémů a potu, který se na mě vyvalil, mi málem vzal dech. Před zrcadly se tlačily dívky a ženy, upravovaly si vlasy a líčení. Postavila jsem se do řady k toaletám. Kde jen Tim zůstal? V půl desáté



měli být na pódiu plesového sálu předávány odměny mistrům a teď už je čtvrt.

„Ahoj,“ ozvalo s najednou vedle mě.

„Ahoj Kiki,“ odpověděla jsem. Od loňského léta, kdy s Fabianem ustájili koně Carina a White Face na Kosím dvoře, se Kiki hodně změnila. Tenkrát nosila velmi krátké vlasy obarvené na platinovo a v nosní přepážce i v obočí měla pár piercingů. Teď všechen kov z jejího obličejce zmizel a přírodně světlé vlasy jí spadaly na ramena. V černých korzetových šatech a s velkýma nebesky modrýma očima jí to moc slušelo. Položila si kabelku na kraj umyvadla a vylovila taštičku s lícidly.

„Hele, nevíš, co se stalo s Melike?“ zeptala se mě a záviděníhodně šikovně si upravila oční stíny.

„Co myslíš?“ předstírala jsem údiv.

„Ještě před pár dny byli s Fabim k sobě nalepení jako žvejkačka. Ale něco se muselo stát. Ona tancuje s námi a on sedí v koutě jako hromádka neštěstí.“

„O žádné hádce mi neříkala,“ odpověděla jsem vyhýbavě. To také byla pravda. Nepohádali se, ale Fabian prostě šel mé kamarádce na nervy.

„No jo,“ naklonila se Kiki dopředu, poprášila si obličej pudrem a kriticky se zadívala do zrcadla. „Pravděpodobně

to Fabian zase přehání se svou pozorností. Už když chodil s poslední přítelkyní, tak jsem mu radila, aby jí nechal trochu dýchat. Ale on je zkrátka takový.“

Co jsem na to měla povědět? Chce mě vyslyšet?

„Já se jim do toho nepletu,“ poznamenala jsem stísněně.

Zahučelo splachovadlo, kolem mě se protlačila tlustá žena a otřela se o mě zpocenou nahou paží.

„Přijde ještě Tim?“ zeptala se Kiki mimochodem a ukládala si taštičku s lícidly do kabelky.

„Měl to v úmyslu,“ odpověděla jsem.

„Ale u vás je všechno v pořádku, ne?“

„Ano. Proč se na to ptáš?“ Její otázka mě udivila.

„Jen tak,“ zasmála se Kiki. „Tak za chvíli na parketu.“

Jedna ze šesti toaletních kabinek se uvolnila a já byla na řadě. S návratem do sálu jsem moc nespíchala. Mé nadšení pro plesy se po dnešním večeru bude držet v mezích, to jsem teď věděla úplně jistě. Najednou mi zazvonil mobil a já zmateně hrabala v malé černé kabelce, kterou mi maminka půjčila na dnešní večer. Tady je!

„Ano, Time?“ vykřikla jsem a opřela se ramenem do dveří, ale ztratila jsem rovnováhu, protože současně





někdo na druhé straně dveře otevřel. Zapotácela jsem se, mobil mi vypadl z ruky a přistál na podlaze. Mě před stejným osudem zachránily paže cizího muže.

„Hoplá,“ ozval se hluboký hlas. Zmateně jsem se podívala do pobavených zlatohnědých očí, potom mi pohled sjel na Arianu Teichertovou.

„Sedlácký nemehlo,“ sykla a posměšně se ušklíbla.

Zase jednou vypadala dokonale, jako filmová hvězda, na sobě měla rafinované zářivě rudé šaty, které jí odhalovaly ramena a polovinu zad, na nohou střevičky na podpatcích, na kterých bych nedokázala udělat ani krok, aniž bych si zlomila kotník. V laciných tmavomodrých šatech z H&M jsem se cítila jako nemotorná kachna vedle dokonalé labutě.

„Jé, promiňte,“ vypravila jsem ze sebe.

„Nic se nestalo.“ Mladík se sklonil, zvedl mobil a podával mi ho. Bylo mu asi sedmnáct nebo osmnáct let a vypadal až nestydatě dobře. Měl tmavé, polodlouhé vlasy, tmavý oblek a bílou košili u krku ležérně rozepnutou.

„Ahoj Ariano.“ Cítila jsem, jak mi krev stoupá do tváří.

„Nechceš nás představit?“ zeptal se jí neznámý a mile se na mě usmál.

„To je Elena,“ odpověděla Ariana a změřila si mě od hlavy k patě jako odporný hmyz. Byly jsme vlastně skoro stejně velké, ale na podpatcích byla o dobrých deset centimetrů vyšší než já. Zavěsila se do krásného neznámého a zavrkala: „Pojď, Nicku, jdeme dovnitř. Za chvíli začne vyznamenávání.“

„Ach, ty budeš taky vyznamenaná? To jsem ani nevěděla.“ Nedokázala jsem si odpustit tuhle štiplavou poznámku a sklidila za ni zuřivý pohled.

„Já jsem Niklas Schütze,“ představil se mladík a podal mi ruku.

„Těší mě,“ odpověděla jsem. Znovu mi zazvonil mobil. „Sorry, musím to přijmout. Přeju hezký večer!“

Přijala jsem hovor a spěchala ven. Niklas Schütze se nehnul z místa a díval se za mnou, Ariany si ani nevšiml.

„Já to nestihnu,“ slyšela jsem Tima. Mluvil sklíčeně. „Máma přišla teprve před pár minutama domů a v tomhle hnusným počasí se nechci trmácet na mopedu až do Griesheimu. Mohla bys mi mou medaili přivést?“

„Jasně,“ souhlasila jsem zklamaně. Tak jsem se na dnešní večer těšila!



# Kapitola 2

Neměla jsem tušení, kolik jezdkyň a jezdců předseda krajského jezdeckého spolku vyznamenal. Nejprve byli na řadě voltizéři, potom vytrvalostní a westernví jezdcí, jezdcí všestrannosti a drezurní jezdcí a nakonec parkuroví jezdcí. Na pódiu stálo už nejméně čtyřicet lidí s medailemi nebo cínovými pamětními talíři v rukou, když konečně vyvolali mé jméno. Na začátku plesoví hosté ještě vyznamenávání pozorně sledovali a poslušně tleskali, ale soustředění rychle vyprchalo a teď už skoro nikdo ani moc neposlouchal. Já jsem také vyvolání svého jména přeslechla a málem bych zmeškala své vyznamenávání, kdyby mi maminka nepoklepala na rameno. Vyšla jsem tedy po schůdcích, potřásla

si rukou s několika důležitými pány a dostala ošklivý cínový talíř. Po mně vyvolali Christiana a tatínka a pak jsem dostala ještě druhý cínový talíř pro Tima. Odtud shora byl bezvadný výhled přes celý sál a já si všimla, že Niklas, ten hezký kluk, se kterým jsem se před chvílí seznámila, stojí ještě s několika dalšími mladými lidmi u barového pultu se sektem a celou dobu se dívá na mě. Těsně vedle něj stála Ariana a ve zlatě a červené barvě zářila jako vánoční stromeček.

„Znáš toho kluka, co stojí vedle Ariany u baru?“ zeptala jsem se bratra.

„Né, nemám zdání, kdo to je,“ odpověděl Christian. „Proč?“

„Jen tak. Srazila jsem se s ním, když jsem šla ze záchodu. Jmenuje se Niklas Schütze.“

„Ten Niklas Schütze? Co ten by pohledával na našem tak šíleně vzrušujícím jezdeckém bále?“

„Takže ho přece jen znáš!“

„Jestli je to ten, kterého myslím, pak už jsem ho jednou viděl jet.“ Christian se snažil v tlumeném světle sálu na dálku rozeznat Niklasův obličej. „Loni byl evropským mistrem juniorů a jezdí za Švýcarsko.“

„Aha.“



Udílání cen bylo ukončeno, zazněl bouřlivý potlesk. Pravděpodobně byli všichni rádi, že skončila nudná, oficiální část plesu. Hudba znovu spustila a my husím pochodem sestupovali z pódia. Christian se vytratil směrem k sektovému baru, Fabian seděl na druhém konci stolu a já šla s Melike a Kiki na parket. Skupina, která hrála tu příšernou fidlačku, zmizela ze scény a její místo zaujal diskžokej, který přehrával aktuální žebříčky hitparád odshora dolů. Melike a Kiki si po chvíli všimli Niklase Schütze, pravděpodobně proto, že se na něj Ariana tak nápadně lepila. Kvůli hlasité hudbě nebylo zrovna jednoduché vyprávět Melike o naší srážce před toaletami.

„Celou dobu kouká jen po tobě,“ sdělila mi. „Nespustí tě z očí.“

Bylo mi to nepříjemné. O co víc bych si celý večer užívala, kdyby tady byl Tim! Bohužel tatínek a maminka nevypadali, že by měli s návratem domů nějak zvlášť naspěch. Seděli se známými u stolu vzdáleného od reproduktorů dýdžejovy hudební aparatury a zjevně se skvěle bavili. Christian a jeho kámoši samozřejmě byli příliš nad věcí, než aby tančili, a tak byl parket zaplněný skoro samými děvčaty a mladými ženami.

„Arianu pořádně štve, že ten kluk celou dobu civí jenom na tebe,“ vykřikla mi do ucha Melike. „Hele, teď jde ven – a Ariana ťape za ním! To je tedy trapný!“

„Ariana lapá kořist!“ zavolala mi do druhého ucha Kiki. „Podle toho, jak jde, myslím, že je pořádně namazaná.“

Mě to ale vůbec nezajímalo. Musela jsem se ovládat, abych se pořád nedívala na mobil. Tancovali jsme a tancovali, protože Melike za žádnou cenu nechtěla mluvit s Fabianem a bylo dávno po půlnoci, když rodiče konečně vstali. Kiki a Fabiana před čtvrt hodinou vyzvedla jejich máma, vzduch byl tedy čistý.

„Uf,“ odfoukla si Melike. „Nutně musím na WC!“

„Jdu s tebou.“ Po třech hodinách tance mě bolely nohy a bylo mi horko. Plesový sál se už dost vyprázdnil, jen u sektového baru stál ještě hrozen lidí. Před dámskými toaletami bylo rušno.

„Co se tu děje?“ zeptala se Melike.

„Ariana je už přes hodinu zavřená na záchodě,“ vysvětlovala nám tmavovlasá dívka, kterou jsem viděla dřív na několika turnajích, a chichotala se. „Asi je opilá.“

„Myslela jsem, že už je dávno pryč.“ Překvapilo mě to. Od chvíle, kdy ze sálu odešel Niklas Schütze, jsem neviděla ani Arianu.



„Pro mě za mě tam může třeba přespát,“ poznamenala kamarádka tmavovlásky. Melike neměla Arianu v lásce, ale ještě víc nesnášela nespravedlivost a škodolibost.

„Kouknu se tam,“ rozhodla se proto. „Eleno, pomoz mi nahoru.“

Zkřížila jsem ruce a posloužila jí jako stupátko.

„Tak co?“ supěla jsem.

„Vypadá to, že potřebuje pomoc.“ Melike se navzdory šatům přehoupla přes dělicí stěnu, zmizela na druhé straně a vzápětí otevřela dveře zevnitř. Uviděla jsem Arianu, která seděla vedle záchodové mísy a už vůbec nevypadala perfektně. Měla zavřené oči, líčení úplně rozmazané, rozčuchané vlasy jí visely do obličeje. Ke dveřím se začali tlačit senzacechtivé holky, každá chtěla ulovit aspoň jeden pohled na Arianu.

„Dojdu pro rodiče,“ prohlásila jsem a tlačila se ven mezi zvědavci. Přitom jsem zaslechla pár škodolibých poznámek.

„No jo, nejspíš ji natvrdo odmítnul.“ „Dobře jí tak, náně blbý!“ „Ariana leží opilá na záchodě!“

Tatínek s maminkou zrovna s několika známými vycházeli ze sálu a když jsem jim pověděla, co se stalo, tatínek šel hned se mnou.“

Maminka přivedla Jürgena Bergmanna, hessenského trenéra juniorů, u něhož Ariana trénovala se svým koněm Con Amore od té doby, co byl Timův otec ve vězení. S ním a ještě několika jezdci z jeho stáje přišla Ariana na ples.

„Jak jen může udělat něco takového!“ rozčiloval se. „Slíbil jsem jejím rodičům, že na ni dohlédnu, ale nemůžu stát celý večer vedle ní.“

„Nejlepší by bylo, kdybys zavolal pohotovost,“ radila mu maminka.

Ariana pomalu přicházela k sobě. Tatínek ji vynesl ze záchodu a posadil v hale do křesla.

„Co jsi vypila?“ zeptal se.

„Dvě skleničky sektu, nebo tak. Vůbec ne moc,“ pletl se jí jazyk. „Já chci domů!“

„Brr, to je děs,“ odvrátil se Christian s odporem. „Opilý holky jsou absolutní horor!“

„Tak, děti, jedeme domů,“ prohlásila maminka. „Jürgen zatelefonoval Arianiným rodičům, přijedou si pro ni.“

„Nechápu, že na takové akci nalévají mladistvým alkohol,“ rozčiloval se tatínek cestou domů.





„Taky nenalévají,“ namítl Christian. „Ale Ariana si vždycky nechala přinést něco k pití od starších.“

„Kromě toho už pár týdnů skoro nic nejí,“ dodala jsem. „Myslí si totiž, že je moc tlustá.“

„To taky je,“ přikývl Christian.

„Nesmysl!“ ostře ho přerušila maminka sedící za volantem. „Ariana je přece štíhlá jak proutek!“

„Nahore to ještě jde, ale zadek má větší než její kůň,“ zasmál se zle Christian.

„Tedy já bych si na jejím místě už netroufla jet na žádný turnaj,“ prohlásila jsem „Každý ji tam dneska viděl ležet. To je přece šíleně trapný!“

„Myslím, že to děvče má problémy,“ poznamenala maminka.

„To tedy určitě má,“ přisvědčila Melike s povzdechem. „Opravdu si to arogancí, s jakou se pořád předvádí, už rozházela skoro s každým.“

V autě se pomalu oteplovalo, seděla jsem pohodlně mezi Christianem a Melike a najednou jsem si uvědomila, jak moc jsem unavená. Doslova mě přemohl záchvat zívání. Kvůli tomu vzrůšu s Arianou jsem se dokonce zapomněla podívat na mobil, jestli mi Tim odpověděl na mou esemesku na dobrou noc. Ale asi už dávno leží

v posteli a spí jako dřevo. Oči se mi zavíraly. Ale najednou tatínek vyslovil něco, co mě rázem probralo.

„Ty dohady o Slunečním dvoře už jsou pomalu přehnané,“ obrátil se k mamince. „Co lidi všechno nenamluví!“

„Já na řeči nedám,“ zavrtěla maminka hlavou. „Jen si vzpomeň, co všechno se tehdy vykládalo o nás.“

„A co se povídá?“ zeptala jsem se a otevřela oči.

„Někdo tvrdí, že Linda má v úmyslu pronajmout Sluneční dvůr Jürgenu Bergmannovi,“ začal tatínek. „Jiní zase prohlašují, že nájemcem bude nějaký bohatý podnikatel a Bergmann bude jen trenér. A další jsou si jistí, že dvůr koupí Teichert.“

„O tom by mi Tim určitě pověděl!“ naklonila jsem se dopředu.

„No vždyť to povídám, jenom samé dohady,“ přikývl tatínek.

„Není kouře bez ohýnku,“ vmísila se Melike. Někdy mluví jako stará mladá. „Něco na tom asi bude.“

„V každém případě je jasné, že Linda jezdecký dvůr v budoucnu nemůže sama vést,“ pokračoval tatínek. „Než se Richard vrátí z vězení, musí se s tím dvorem něco dít. No však uvidíme.“



Mlčela jsem a snažila se vzpomenout si, jestli mi Tim v posledních dnech nebo týdnech vyprávěl něco o budoucnosti Slunečního dvora. Ne, ani slovo, jenom to, že teď ve stáji pracuje sám a musí dvakrát denně krmit koně, protože poslední stájník, který ve dvoře byl, zmizel hned, jakmile mu Timova máma vyplatila mzdu. Zamlčuje mi Tim něco? A jestli ano, tak proč?

# Kapitola 3

Ještě pořád mnou projíždí úlek, když vidím tmavozele-  
lený džíp Timova otce. Ale samozřejmě to nebyl on,  
ale Timova máma, kdo nám v neděli brzy odpoledne  
přivezl na Kosí dvůr Tima a oba jeho koně. Když měl  
tatínek v neděli čas, tak v zimních měsících odpoled-  
ne rád stavěl v jízdárně parkurovou dráhu. Většina  
nájemců jezdila dopoledne, a tak mohl on a poďobaný  
žabák Jens trénovat a nikoho nerušili. Až bude hotová  
druhá jízdárna, která se teď staví mezi turnajovou stájí  
a stodolou, bude to jiné, ale do té doby se ještě musí  
brát ohled na zákazníky.

Od té doby, co byl Richard Jungblut ve vězení, tréno-  
val Tima tatínek. Díky svým skvělým turnajovým úspě-  
chům v loňském roce dostal Tim povolení startovat



na velkém jezdeckém turnaji, který se koná za čtrnáct dní ve velké veletržní hale ve Frankfurtu, a dokonce bude smět nastoupit v mezinárodním turnaji proti všem slavným jezdcům světové třídy.

Auto s přívěsem pro koně zastavilo u turnajové stáje. Fritzi vystrčil hlavu z okna boxu a hlasitě zařehal. Byl strašně zvědavý a celý den sledoval, co se na dvoře před jeho oknem děje.

„Ahoj!“ zavolala jsem na Tima, když vystoupil.

„Ahoj!“ odpověděl a šel k přívěsu, aby spustil výstupní rampu. Gina, jeho mladší sestra, seděla na zadním sedadle džípu a zamračeně zírala před sebe. Zaklepala jsem na okýnko a zamávala jí, ale místo aby odpověděla na pozdrav, vyplázla na mě jazyk.

Od té doby, co táta, na kterém lpěla, nebyl doma, nevkročila do stáje a ani se nestarala o svého ponyho.

Melike a já jsme pomáhaly Timovi vyvést z přívěsu Juke Box a Tanot de Chardin a odnášely s ním koňské postroje do čistícího boxu.

„Přijedu pro tebe tak kolem šesté. Tak se tu mějte!“ rozloučila se Timova máma.

Linda Jungblutová si se svým manželem nic moc hezkého neužila, ani s ním skoro nikdy nejezdila

na turnaje. Lájoš vyšel ze stáje a pomohl jí odpojit koňský přívěs od džípu. Pak se objevila ještě maminka a všichni tři se zapovídali. Dřív byli všichni opravdu dobří přátelé, tak jako Tim, Christian, Melike, Fabian, Kiki a já dneska. Trávili spolu každou volnou minutu na Kosím dvoře a o víkendech společně jezdili na turnaje, Časem se tatínek zamiloval do maminky a Lájoš do Lindy, Timovy mámy. A pak se náhle přátelství rozbilo, protože na zpáteční cestě z turnaje způsobil Richard Jungblut těžkou autonehodu, při které zemřela mamčiná sestra Viola. Richard vypil o pár piv víc, než směl, ale podařilo se mu svalit vinu na Lájoše. Ten byl odsouzen a musel do vězení, Linda se provdala za Richarda, a to byl důvod, proč mí rodiče Jungblutovy nesnášeli. Tim, Melike a já jsme teprve před rokem odhalili tohle tragické rodinné tajemství, o kterém naši rodiče nikdy nemluvili.

Melike a já jsme přivázaly Juke Box a Tanot v čisticím boxu mezi turnajovou a školní stáj, Tim přivlekl postroje. Sňala jsem Tanotovi transportní kamaše.

„Už jsi slyšel tu story o Arianě?“ začala zatepla klevetit Melike, když Tim Tanotovi přetahoval přes hlavu stájovou deku.



„Elena mi to vyprávěla po telefonu.“

Někdy se s Timem dalo nádherně povídat o druhých, jako s nejlepší přítelkyní, ale teď už byl pár týdnů jiný, i dneska ráno po telefonu byl divný. Proto jsem mu ani moc nepovídala o jezdeckém bále.

„Celý večer uháněla toho frajera a on ji nejspíš poslal do háje,“ pokračovala Melike.

„Jakého frajera?“ zeptal se Tim spíš zdvořile než se zájmem.

„Niklase Schütze.“ Byl to zvláštní, podivně vzrušující pocit vyslovit jeho jméno a vyhýbala jsem se přitom pohledu na Tima. Několik vteřin mě Niklas objímal a jeho neobvykle zlatohnědé oči mě minulou noc pronásledovaly do snů. Ale to Tim nemusí vědět.

„Ach,“ zatvářil se Tim překvapeně. „Co ten dělal u nás na jezdeckém plese?“

„Byl tam s lidmi ze stáje Jürgena Bergmanna,“ vysvětlovala Melike, která jako vždycky všechno věděla. „Zřejmě má u něj své koně na ustájení a trénink.“

„Ty ho znáš?“ zeptala jsem se. „Podej mi ty kamaše.“

„Ano, jasně. Je to Němec, ale jezdí za Švýcarsko, protože bydlí nedaleko Curychu. Zním ho z několika větších turnajů, kterých jsem se taky zúčastnil.“ Tim

vytáhl z jednoho pytle kamaše a dal mi je. Přejela jsem prsty po Tanotově přední noze a najednou jsem sebou cukla.

„Au!“ zamumlala jsem. Opakovala jsem dotek a zase jsem měla pocit, že jsem dostala ránu elektrickým proudem. Na pohled nebylo na Tanotově přední noze nic znát, nebyla ani na dotek teplá nebo oteklá. Zvláštní.

Tatínek přišel z jízdárny a vedl za uzdu Calvadora, svého nejlepšího koně.

„Jste hotoví?“ zeptal se, když nás míjel. „Za pět minut se začíná.“

„Jé, musím ještě osedlat Fritziho!“ vzpomněla jsem si.

„Tak ale pohni. Povídat si můžete později.“

Vrátila jsem Timovi kamaše na zadní nohy a běžela do turnajové stáje. Naštěstí jsem už předtím Fritziho narychlo očistila, beztak nebyl moc špinavý, protože Jens ho včera ostříhal a oblékl mu teplou zimní deku. Fritzova tmavohnědá srst se obvykle leskla jako hořká čokoláda, ale po stříhu byl několik týdnů našedlý, než mu srst pomalu dorostla.

Dneska se ani nemohl dočkat, až vyjde z boxu. Přeshlapoval a řehtal, když jsem ho vyvedla a přivázala ve stájové uličce.





„Jo, moje zlato, dneska máš zase to potěšení se mnou,“ oznámila jsem svému koni a položila mu sedlo na záda.

„Ale bohužel se nejede ven.“

Pětiletý hřebeček se na mě pozorně díval krásnými hnědými očima, stříhal ušima a vypadal, že rozumí všemu, co jsem mu řekla.

„Konečně spolu zase můžeme skákat,“ pohladila jsem ho po měkkých nozdrách. Od té doby, co tatínek Fritziho trénoval, aby z něj byl správný parkurový kůň, jsem se sotva dostala k tomu, abych na něm jela, a tím víc jsem se na to teď těšila. O několik minut později jsem svého koně provedla čistícím boxem do jízdárny. Tim už seděl na Tanotovi a Christian s ním držel krok na Paradisovi.

Když Fritzi uviděl překážky v hale, zaplavilo ho nadšení. Skákal k smrti rád a už nevydržel ani vteřinu stát v klidu. Tatínek ho musel pevně držet, abych na něj mohla sednout. Příští půl hodiny jsem neměla čas myslet na Niklase Schütze, Timovu divnou náladu, nebo přední nohu jeho koně, protože můj hřebeček dělal čest svému jménu Fritz Power a já musela dávat dobrý pozor, abych se udržela v sedle. Pro Fritziho byl každý, i úplně všední zvuk záminkou, aby vyhazoval zadníma a divoce

poskakoval: stačilo zaklapnutí dvířek auta zvenku, zaštekání Robbieho, našeho bernského salašnického psa, nebo Meličino kýchnutí a už měl důvod prakticky z místa vyskočit do vzduchu. Teprve když se začalo skákat, pomalu se soustřeďoval. Byla jsem zpcená jak myš, ale pocit, který mi Fritzi dával při skákání, zase všechno napravil. Kůň Quintano, jehož jsem cvičila a kterého mi dal k dispozici švýcarský obchodník s koňmi Nötzli, byl opravdu skvělý parkurový kůň. V létě jsem s ním jela svůj první S-turnaj na hessenském mistrovství, byla jsem na něm čtvrtá a stala se krajskou vítězkou, ale ve srovnání s Fritzim byl i on spíš průměrný.

Nejprve jsme parkurovou dráhou projeli Christian a já, potom byl na řadě Tim. Po třetím skoku se obrátil špatným směrem a najel na překážku číslo devět zezadu. To se mu už jednou stalo, když byly parkurové překážky ještě nižší.

„Stop!“ vykřikl rozzlobeně tatínek a Tim zarazil koně. Tanot už byl úplně zpcený a odfrkoval.

„Time, co je s tebou?“ káral ho tatínek. „Vůbec nejsi soustředěný a tvůj kůň je ve špatné formě! Za deset dní chceš jet svůj první mezinárodní turnaj – proti světové elitě. Takhle z toho nic nebude!“



„Já taky nevím,“ pokrčil rameny Tim. „Minulý týden jsem se skoro nedostal k jízdě.“

Christian už sesedl, uvolnil koni sedlový řemen, zvedl třmeny a odváděl Paradisa z dráhy. Tatínek mi hlavou naznačil, abych také odešla z jízdárny. Z Fritziho na chladném vzduchu stoupala pára a Melike mu přes kříž přehodila deku. Sesedla jsem ze sedla a následovala Christiana do stáje.

„Co je s Timem?“ vyptávala se Melike.

„Nemám zdání. Myslím, že ho rozrušilo něco s tím Niklasem Schützem,“ odpověděla jsem.

„Snad jsi mu nevykládala, že po tobě celý večer jel?“ zablýsklo se Melike v očích.

„Blázníš? Vždyť po mně vůbec nejel!“ odporovala jsem pobouřeně. „Jenom mi zvedl mobil, podal mi ruku a představil se: ‚Ahoj, já jsem Niklas Schütze.‘ Přitom na něm celou dobu visela Ariana jako břecťan.“

„Tedy já jsem měla pocit, že se mu dost líbíš. Podle toho, jak na tebe celou dobu civěl.“

„Prosím tě, přestaň!“ Ta vzpomínka mi byla nepříjemná. Přivázala jsem Fritziho, sňala mu sedlo a odebrala udidlo.

„Já jsem si ho vygooglovala,“ přiznala Melike. „Na facebooku má 1 654 přátel!“

„No paráda!“ Neudělalo to na mě žádný dojem.

„A je šíleně úspěšnej,“ pokračovala Melike. „V minulé sezóně jezdil za Švýcarsko už i národní ceny – a to jako junior! A byl mistrem Evropy juniorů.“

„Teď mi ještě řekni, že je *sladkej*,“ škádlila jsem svou nejlepší kamarádku. „Před pár dny jsi ještě byla po uši zamilovaná do Fabiana.“ Melike se dokázala nesmírně rychle pro někoho nadchnout. Moc dobře si pamatuju, jak byla zamilovaná do mého bratra. Toho v její přízni vystřídal Lájoš, který se držel na místě favorita překvapivě dlouho. Loni v létě byla beznadějně zblázněná do Liama O'Briena, šarmantního irského jezdce, který přišel na Kosí dvůr zastupovat zraněného Jense. To trvalo do chvíle, než jsme zjistili, že Liam se ve skutečnosti jmenuje Andy a patří k bandě zlodějů koní. Po Liamovi přišel Fabian, Kikiin bratr, který je Meličiným přítelem od podzimu.

„Fabian!“ zakoulela očima. „Ani mi ho nepřipomínej!“

„Co prosím?“

„Upřímně řečeno už celé dny přemýšlím, jak bych to s ním mohla skončit,“ přiznala se Melike. „Víš, mezi Fabianem a mnou to není jako mezi Timem a tebou. Není to velká láska. Vlastně mi už jenom jde příšerně na nervy.“



„Ale ne, Melike! Vždyť jsme se spolu všichni tak bezvadně bavili!“ Všimla jsem si v posledních dnech, že její nadšení pro Fabiana Denningera očividně ochladlo, ale doufala jsem, že všechno zůstane tak, jak to bylo.

„To je právě důvod, proč jsem doted' váhala,“ přikývla. „Mně se to taky líbí tak, jak to je.“

Na asfaltové podlaze stájové uličky zaklapaly podkovy a objevil se Jens s Timovým koněm na uzdě.

„Z cesty, ženštiny!“ zavolal poďobaný žabák. Tak jsem mu začala říkat před pár lety na oplátku za nelichotivá oslovení, která měl on v zásobě pro mě. Teď už si rozumíme docela dobře, ale nemůže si odpustit komandovat mě. „Odved' toho svého osla z uličky, ty dítě hloupý, ale fofrem, abych mohl přivázat tohle zvíře. Musím uvolnit dva boxy.“

„Pročpak to?“ zeptala se zvědavě Melike.

„Abych do jednoho zavřel tebe,“ odsekl Jens drsně, jak bylo jeho zvykem.

Odvázala jsem Fritziho a vedla ho do solária. Jens u nás pracoval pět let jako jezdec a ošetřovatel koní. Většinou měl špatnou náladu, ale byl spolehlivý a uměl dobře jezdit. Tatínek ho potřeboval, protože sám by všechnu práci s tolika koňmi nestihl. Přestože Jens

pořád trochu remcal, byl se svou prací spokojený, protože tatínek ho nechával jezdit s dobrými koňmi na stejných turnajích, na kterých také startoval, a to nebyla samozřejmost. Jinde byli koňáci jen lepší stájníci, kteří směli jezdit jenom na mladých nebo horších koních a nikdy nesměli startovat na turnajích.

Poslouchala jsem škádlení mezi Jensem a Melike jenom jedním uchem, protože oknem stáje jsem viděla Tima, jak telefonuje venku na cestě mezi novou jízdárnou a kolotočem. Hrozně ráda bych se ho zeptala na všechny ty zvěsti, které se šíří kolem Slunečního dvora, ale neodvažovala jsem se.

„Liam mi byl stokrát milejší než ty,“ zaslechla jsem Melike. „Taky uměl líp jezdit!“

„Především uměl mnohem líp než já krást koně,“ zašklebil se posměšně Jens. „Ale určitě bude mít radost, když ho v base navštívíš.“

„Hlupáku!“ odfrkla Melike.

Tim skončil rozhovor a vešel do stáje.

„Díky, Jensi,“ poděkoval.

„Není zač,“ odpověděl žabák. „Připravím ti dva boxy ve střední stáji.“

„Ty necháš své koně u nás?“ zeptala jsem se.



„Jo. Tvůj táta si myslí, že tady můžu trénovat až do turnaje ve veletržní hale,“ usmál se Tim, ale nebyl to jeho pravý úsměv, vypadal nepřírozeně a cize. Myšlenkami byl někde úplně jinde, to jsem na něm viděla. „Dokonce mi ráno nabídl jezdit na obou koních.“

„Bezva!“ Opravdu jsem měla radost, že tatínek bere trénink s Timem tak vážně. Také mohl startovat ve Frankfurtu, ale se stavbou nové jízdárny a rekonstrukcí starých stájí teď měl moc práce, a tak sobě a svým koním dopřál turnajovou přestávku do poloviny ledna. Jens odešel ze stáje a Melike se taky vytratila.

„Time, ještě jsem ti chtěla...“ začala jsem.

„Musím osedlat Juke Box,“ přerušil mě. „Nechci nechat tvého otce čekat. Povíš mi to později, jo?“

Zamrkal na mě a prostě mě nechal stát.

„Ano,“ zamumlala jsem a dívala jsem se za ním. „Povím ti to potom.“

Teprve teď mě napadlo, že mě dneska ještě ani jednou nepolíbil.

# Kapitola 4

„Víte, co se píše na facebookovém profilu Jürgena Bergmanna?“ zeptal se Christian při večeři. „Niklas Schütze se vrací do Německa a bude startovat za Hessensko!“

Tahle údajně senzační zpráva však nevyvolala žádné velké překvapení.

„To už mi Jürgen pověděl včera večer,“ poznamenal tatínek. „Niklasův otec vrací sídlo své firmy zpátky do Frankfurtu, proto se sem zase stěhuje celá rodina. Ostatně koně už stojí u Bergmanna ve dvoře.“

„A proč jsi nám o tom neřekl?“ rozčiloval se bratr, který rád o všem ví první. Zapípal mu mobil a Christian ho vytáhl z kapsy.

„Právě vám to říkám,“ usmál se tatínek. „A ty, synku, zaplatíš pokutu jedno euro.“





„Ale vždyť jsem netelefonoval,“ bránil se Christian.

„Mobl u lu jí ro,“ citovala jsem pravidlo, které maminka před několika měsíci zavedla, protože považovala za nemožné a nezdvořilé, když tatínek nebo Christian si při jídle položili mobil na stůl, nebo dokonce četli SMS. Ale protože jsem si zrovna ukousla chleba se sýrem a měla plnou pusou, znělo to trochu nesrozumitelně.

„Kousni si ještě jednou, možná to bude ještě lepší,“ odsekl bratr. „Mami, můžu jít? Stejně jsem už po jídle.“

Podarilo se mi sousto rozkousat a spolknout.

„A kdo uklidí kuchyň?“ zeptala jsem se provokativně.

„To je ženská práce,“ odpověděl bratr. „Muži chodí na lov a štípají dříví.“

„Kdo je tady muž?“ ušklíbla jsem se. „Snad ty?“

„Jdi štípat dřevo,“ vmísil se tatínek v dobré náladě, než stačil Christian zareagovat na mou poznámku. „Já uklidím kuchyň.“

Využila jsem příležitosti a rychle jsem zmizela.

Twix, můj hnědobílý Jack Russel teriér, čekal jen na to, až půjdu nahoru, a vystřelil z košíku u domovních dveří jako šíp. Ve svém pokoji jsem si lehla na postel, zkřížila paže pod hlavou a zadívala se na strop. Niklas Schütze se tedy i s koňmi přestěhoval na dvůr trenéra

kádrů do Frankfurtu. To aspoň vysvětlovalo jeho přítomnost na včerejším jezdeckém plese. Zнала jsem Bergmannovu stáj na kraji frankfurtského městského lesa, byla dost malá, nenabízela zrovna optimální tréninkové podmínky a už několik měsíců se proslýchalo, že Bergmann pro sebe a své zákazníky hledá nový jezdecký dvůr. Možná je na těch zvěstech o Slunečním dvoře něco pravdy! Sáhla jsem po mobilu na nočním stolku. Nedalo mi to, teď se prostě musím Tima zeptat, i když je možné, že bude po telefonu zase divný.

„Ahoj,“ ozval se Tim hned po druhém zazvonění. „Máma měla naspěch, proto jsem předtím tak rychle zmizel.“

„To nevadí,“ přešla jsem to a sbírala odvahu. „Christian na facebooku objevil, že se Niklas Schütze odstěhoval do stáje k Bergmannovi. A včera se na plese povídalo, že si Bergmann pronajme Sluneční dvůr.“

„Ano? A co se jinak ještě povídá?“ S úlevou jsem si všimla, že Timův hlas zní skoro jako vždycky. Vyprávěla jsem mu, co nám tatínek včera večer sdělil cestou domů. Twix se ke mně přitiskl a se spokojeným hlubokým povzdechem zavřel oči.

„Na těch řečech opravdu něco je,“ přiznal Tim po krátké odmlce. „Máma by nejraději všechno prodala,



ale otec byl proti. I když je v base, dvůr mu pořád ještě na papíru patří. Nebudeš mi věřit, ale otec Sluneční dvůr pronajal na pět let Teichertovým.“

„Cožééé?“ posadila jsem se tak prudce, že jsem Twixe hrubě probudila a ten teď na protest vrčel. „Arianinu otci? Tomu snad ani nemůžu věřit!“

Vůbec jsem to nechápala!

„Bohužel je to pravda a přijde ještě horší zpráva,“ odpověděl Tim. „Jako trenér přijde na dvůr Bergmann. A protože má ve Frankfurtu málo místa, mají se k prvnímu lednu někteří jeho zákazníci přestěhovat na Sluneční dvůr. Pravděpodobně i Niklas Schütze.“

Teď jsem pochopila, proč Ariana včera na Niklasovi visela, jako by byl její majetek.

„Co je s ním?“ zeptala jsem se opatrně. „Nemáš ho rád?“

„To je tak arogantní týpek, že si to ani neumíš představit,“ odpověděl ponuře Tim. „A ve srovnání s jeho otcem jsou Arianini rodiče vyloženě milí a nekomplikovaní lidé.“

Na mě tedy Niklas včera nepůsobil arogantně, spíš naopak. Byl mi dost sympatický, ale to jsem Timovi samozřejmě raději nepřiznala.

„Jedinou výhodou na celé věci je, že tady pak nebudu mít tolik práce,“ pokračoval Tim. „S kydáním stájí, krmením a dáváním hodin bude konec. Arianin otec má už totiž velké plány.“

„To si dovedu představit.“ Představit jsem si ale především dovedla, jak se Ariana od zítřka bude vytahovat Slunečním dvorem, teď, když už to není tajemství.

Ještě jsme si pár minut povídali, pak jsme si popřáli dobrou noc. Jakmile Tim ukončil hovor, hned jsem vytukala Meličino číslo a zatepla jí sdělila, co jsem se od Tima dozvěděla.



# Kapitola 5

„Už jsi to slyšela? Sluneční dvůr teď patří Teichertovým!“

S tou novinkou mě v pondělí ráno, jakmile jsem překročila práh školy, přepadla Laura, jedna z mála Ariani-  
ných kamarádek, která dřív také měla svého drezurního  
koně ustájeného na Kosím dvoře. Laura se mnou už léta  
nevyměnila víc než deset slov, ale teď se do mě zavěsila,  
jako kdybychom byly nejlepší přítelkyně. Byla – pokud  
je to vůbec možné – ještě nafoukanější než Ariana.

„Ano, já vím.“ Pokoušela jsem se dýchat pusou, pro-  
tože z Lauřina vtíravého parfému, ve kterém se asi vy-  
koupala, se mi dělalo špatně. „Říkal mi to Tim. Ovšem  
Teichertovi si Sluneční dvůr jen pronajali, nekoupili ho.“

„Fáááákt?“ Laura se zastavila na podestě schodiště,  
vykulila oči a předváděla totálně překvapenou.

„Jo. Fakt.“ Vymkla jsem se z jejího policajtského sevření a šla dál, ale nedostala jsem se daleko, protože před mou třídou na mě číhala Táňa Habermannová. Ona a její matka spolu se Sabrinou Ludwigovou nám na jaře daly výpověď a se svými koňmi se odstěhovaly do jezdeckého dvora Jungblutových. Rodiče tehdy měli kvůli čtyřem chybějícím nájemcům boxů každý měsíc těžkou hlavu, ale Christian a já jsme kvůli jejich odchodu neuronili ani slzu.

„Eleno!“ volala na mě rozrušeně Táňa a mávala rukou. „Už jsi to slyšela?“

„Jo, slyšela. Teichertovi si pronajali Sluneční dvůr.“

„Pronajali?“ Tánin kulatý obličej se proměnil v otazník.

„Ale Ariana říkala, že její otec...“

„To je lež,“ namítla jsem. „A já to asi musím vědět.“

Prošla jsem kolem ní a vkročila do třídy. Ariana byla zase jako za starých časů. Seděla na stole obklopená svými věrnými a nechávala se poslouchat svými dvorními dámami. Dlouhé světlé vlasy měla jako vždycky rozpuštěné a už jí sahaly až po zadek.

„Budete tam na dvoře bydlet?“ vyzvíдалa Tessa.

„Pche, to určitě ne,“ zavrtěla hlavou Ariana. „Jungblutovi v té chýši ještě pořád dřepí. Ale vždyť je to sotva větší než naše garáž.“



Její dvořané se poslušně zasmáli.

„Táta přemýšlí, jestli do toho domu nenastěhuje našeho trenéra,“ pokračovala Ariana. „Bylo by dobré, kdyby byl na dvoře někdo, kdo se vyzná, a ne jenom nějaký ošetřovatel koní. Budou tam totiž stát jen samí cenní koně.“

Pohledem sjela ke mně. Seskočila ze stolu a zamířila přímo ke mně. Vnitřně jsem se vyzbrojila proti zlomyslnostem všeho druhu a podivila jsem se, když nasadila přátelský úsměv.

„Eleno, počkej,“ oslovila mě a vedla mě na stranu do kouta.

„Já... no..., vím, že jsem v poslední době k tobě nebyla zrovna moc milá,“ začala zeširoka. To ovšem byla skoro lež století! Ariana nejen že ke mně nebyla milá, ale byla doopravdy hnusná. Vzpomněla jsem si na šikanování na internetové platformě Žáci on line, které se pak díky důmyslné Meličině strategii proměnilo v Arianinu katastrofální porážku.

„Bylo to od tebe a Melike fakt super, že jste... no ... no že jste mi v sobotu večer pomohly. Najednou jsem měla problém s krevním oběhem.“

„Byla jsi namol opilá,“ opravila jsem ji chladně.

„No jo,“ rozpačitě pokrčila rameny. „Přitom jsem toho vůbec tolik nevypila. Jenom jsem celý den nic nejedla a ke všemu ještě dostala své dny.“

„No jo, tak v pořádku,“ odpověděla jsem s nechutí. Takové detaily mě ani v nejmenším nezajímaly.

„Jenom jsem chtěla, abys to věděla,“ pokračovala Ariana. To byly jen úvodní řeči, teď konečně vyrukovala s hlavní zprávou. „O Slunečním dvoře ti už Tim určitě pověděl, ne?“

Oči jí vítězně zářily a já uvažovala, co má tenhle nával vlídnosti znamenat. Bohužel znám Arianu dost dobře. Dřív, když s rodiči ještě bydlela ve Steinau, jsme dokonce byly kamarádky, ale to už je dávno. Loni v létě pro ni byla tvrdá rána, když se dozvěděla, že Tim a já spolu chodíme. Byla pevně přesvědčená o tom, že jí stačí jen lusknout prsty a získá každého kluka, který se jí zalíbí, ale skutečnost byla jiná. Ariana byla neoblíbená a tuhle trpkou pravdu se také musela dozvědět.

„Jasně,“ odpověděla jsem. „Srdečně gratuluju.“

„Díky!“ zasmála se Ariana a potřásla hřívou. „Nemohla jsem tomu ani uvěřit, když mi to tatínek včera pověděl. Je to fantastický mít vlastní jezdecký dvůr a moct kdykoli trénovat se svým přítelem.“





Všimla jsem si pohledu v jejích očích, ale neudělala jsem jí tu radost, abych se zeptala na Niklase Schütze.

„Tak vy jste Sluneční dvůr koupili?“ zeptala jsem se s hraným úžasem. „Tim mi řekl, že...“

„Pronajali,“ přerušila mě Ariana rychle a zářivý úsměv jí trochu pohasl.

„Ty v každém případě můžeš přijít na Sluneční dvůr *vždycky*, když budeš chtít navštívit Tima,“ švitořila přejícně. „Bude to tam opravdu krásné, ale nejdřív tam samozřejmě musíme pořádně uklidit.“

Při představě, jak Arianina vyparáděná matka koštětem vymetá pavučiny z mříží boxů, jsem se musela kousnout do rtů, abych se nahlas nerozesmála. Naštěstí v tom okamžiku vešla do třídy naše třídní paní Werneková a já kousavou poznámku stačila spolknout. Pohledem jsem sjela na Arianin zadek v superpřiléhavých džínách a musela jsem se zase usmát. Christian měl pravdu. Byla velmi štíhlá, ale zadek měla pořádně velký.

Na cestě ze školy k autobusovému nádraží po osmé vyučovací hodině jsme Melike a já uvažovaly, kam Ariana přátelským chováním míří.